

χει ἰλοτελῶς. Αὐτὸς ὁ ἴδιος Συγγραφεὺς, ὡς καλὸς Νομοθέτης, προνοητικῶς ἐπιφέρει κατ' ἑαυτοῦ τῆς διαδικασίας τὴν ἀπόφασιν « ἀφ' οὗ (λέγει αὐτ.) μίαν φοράν ἀφήσῃ τις τοὺς κανόνας τοῦ » συλλογίζεσθαι, μὴν ἀπορῆς πλέον ἀν τὸν βλέπῃς νὰ παρα- » φέρεται ὡς μεθυσμένος ἀπὸ πλάνην εἰς πλάνην. » Καὶ βέβαια εἰς τοῦτο κανένας δὲν ἀντιλέγει. Αὐτὸς γὰρ ἔφα. Ἡμεῖς περιωρισμένοι εἰς τοὺς στενοὺς ὅρους τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ διὰ νὰ λύσωμεν αὐτὸν τὸν λογόγρυφον χρεωσούμεν νὰ καθαρῶσμεν τὴν πρότασιν ἀπὸ ὅλην τὴν τεθρίαν τῶν σοφιστικῶν διλημάτων, καὶ λογαριθμῶν, καὶ ἀκολούθως νὰ ἐξετάσωμεν.

α. Ἄν ἡ λέξις Διάλεκτος, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν σημασίαν, καὶ χρῆσιν, ἐκλαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ καθόλου, καὶ ἐπὶ μέρους.

Καὶ β'. Ἄν μία Διάλεκτος, καθὸ διαλεκτος, ὅχι ὡς λέγει ξενογολικῶς ὁ Φιλόσοφος, δύναται, κατ' ὅτι καμμία φυσικὴ δύναμις εἰς τοῦτο δὲν ἀνθίσταται, ἀλλ' ἀν ἐνδέχεται, κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ὁρθῶς ἐκφράττεσθαι, νὰ ἦναι Κοινή. Εἰς γὰρ τοὺς δύο αὐτοὺς ὅρους περιεφίεται ὅλη ἡ τοῦ Φιλοσόφου μας ἀμφογορία.

§ ση. Ὁ παιδαριώδης κολυβιστικὸς λογαριθμὸς, δι' οὗ ὁ Φιλόσοφός μας, ὡς ἄλλος κατὰ τὸ δοκοῦν Ἀρχιμήδης, ὑποθέτει ἀριθμητικῶς τὴν λύσιν τοῦ Γραμματικοῦ του προβλήματος, εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον γελοιώδης διὰ τὴν τραπεζικὴν του εὐτέλειαν, κατ' ὅσον καὶ ὁ ἀπλούστερος Παγκάλης, ὅστις ἔφθασε νὰ μάθῃ, κατὰ τὴν λεγομένην προπαίδειαν, ὅτι δις δύο κάμνουν τέσσαρα, βλέπει προφανῶς ὅτι ὁ μαθηματικὸς Φιλόσοφος ἀριθμητικῶς παραλογίζεται. Ὡς συμπαθείας μᾶλλον, ἢ ἐμβριθεσέρας χρήζει ἀναλύσεως. Ποῖος δὲν βλέπει ὅτι κατὰ τὴν τετραπλῆν ἀναλογίαν τοῦ λογαριθμοῦ ἐκάσῃ τῶν τεσσάρων Διαλέκτων ἀνὰ 25 ἔχουσα ἰδίας λέξεις, τὸ ὅλον τῆς ὑποτιθεμένης ποσότητος ἀναπληροῦται; Ὡς ἀπὸ τὰς πρὸς ἄλλήλους ἀμοιβαίως κοινὰς

